

Rebedor | Eva Piquer | Actualitzat el 06/12/2016 a les 00:14

Ens ha costat Déu i ajuda

Arribes a la conclusió que la parella estable deu ser la menys dolenta de les desgràcies

Il·lustració: Philippa Rice

Tenir una parella estable és la cosa més avorrida i desagraïda del sistema solar. Ja no hi ha passió (la passió és capriciosa: només perdura en la carència), coneixem massa els defectes de l'altre i trobem que tothom sense excepció és més interessant que la persona amb la qual compartim nevera i rentaplats.

Però resulta que publiquem a Catorze una sèrie de vinyetes (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/1843/corrandes/parella/estable>) que retraten la cara amable de la quotidianitat de les parelles estables i la gent s'aboca a difondre-les a través de les xarxes socials. Uns, perquè els reconforta veure-s'hi reflectits: són conscients que a casa seva hi ha més disputes per la roba bruta que escenes màgiques de sofà i manta, però també saben que els ha costat Déu i ajuda arribar fins aquí. Uns altres, perquè aspiren a tenir justament això: algú amb

qui poder estar en un mateix llit però llegint cadascú el seu llibre.

Arribes a la conclusió que la parella estable deu ser la menys dolenta de les desgràcies. La convivència extermina passions i desitjos, però els focs artificials acaben cansant. I la rutina té una mala premsa immerescuda: quan desapareix del mapa, la trobem a faltar com d'aquí a la lluna. Cal haver plegat i perdut uns quants llençols per entendre que la utopia s'assembla bastant a la normalitat. Visca l'amor de cada dia, mentre dura.